

2011. március 1. – kedd

Máté evangéliuma 17,15-16: Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros. Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.

Miért, miért nem, de gyakrabban vagyunk hajlamosak az elmarasztalásra, mint a dicséretre. És szinte beidegződésünkkel vált, hogy mindent fenntartással, bírálattal fogadunk. Itt a mai történet. És rögtön születnek a megjegyzéseink: Miért a tanítványokhoz vitte gyermekét az apa, miért nem egyenesen Jézushoz. A tanítványok miért nem tudták meggyógyítani? S ha már nem sikerült nekik, miért nem ők mennek a Mester segítségét kérni? Miértjeink mögött gyakran ott van a gőgünk, mi jobban tettük volna, mi helyesen döntöttünk volna. Felfedezhetnénk a pozitív üzeneteket is. Az apa mindent megtesz a gyermeke gyógyításáért. Biztosan volt már akkori orvosoknál. Hallott Jézusról, őt is megkeresi. De csak tanítványait találja, Jézus fent van a hegyen. Akkor a tanítványokhoz fordul segítségért, akik már gyógyítottak előbb is, most is igyekeznek, de sikertelenül. Ha a tanítványok nem tudnak segíteni, nem mond le az apa a gyógyulás reménységéről, megvárja, míg Jézus lejön a hegyről. Jézust URamnak szólítja, ezzel elismerve, hogy Ő az ÚR, a Krisztus, a Messiás. Könyörületet kér Tőle, eszébe sem jut, hogy talán meg lehetne fizetni a gyógyítást. Noha tapasztalta, hogy a tanítványok nem tudták gyermekét meggyógyítani, mégsem mond olyat Jézusnak, hogy Te gyógyítsd meg, ha Te meg tudod.

Bármennyire ismert, egyesek szerint szinte elcsépelt üzenet, mégis, a mai ige azt üzeni, hogy jöjj Jézushoz. Sokszor keressük a szenzációs üzenetet, az új megközelítéseket, a legérdekesebb felvetéseket, keressük, mi az, ami meglepő, ami modern, ami kevés ideje ismert. A régi, sokszor hallott, ismert üzenetekre kevésbé figyelünk. Egy ifjúsági ének refrénjének záró sorai így hangzanak: de ha ezt az utat még nem ismered, ez az út, az a régi kereszt. Az ige ma is a régi üzenetet közvetíti: a megoldás Jézus, jöjj Hozzá. Azzal is, ami emberileg lehetetlen, akkor is, amikor sok kudarcot átéltél már, jöjj Jézushoz. Bizalommal kérd Tőle, hogy könyörüljön rajtad, szeretteiden. Nem kell ehhez ma elutazni bárhova, hanem el kell csendesedni, megalázkodni, bizalommal kérni az Ő segítségét. Nem csak betegségben, hanem minden helyzetben.

Az üzenet egyszerű és érthető, nem szükséges a hosszas fejtegetés. Igen, nyomorúságokkal, bajokkal, nehézségekkel küzdök. Komolyan veszem a példát, és szívből jövő alázatos bizalommal kérlek URam Jézus, könyörülj!

2011. március 2. – szerda

Máté evangéliuma 7,24: Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló lesz az okos emberhez, aki kösziklára építette a házát.

Vallásórán elképzeltük, milyen lehet homokra és milyen kösziklára építeni. Egyik könnyen megy és gyorsan, úgy, ahogy azt a ma embere szereti, a másik fáradtsággal és lassan épül, nincs ma erre sokaknak türelme. Érdekes, hogy erről az ígéről mindig ez a kép jutott eszembe, amint két ember nekivág, hogy felépítse hajlékát. Munkamódszerük jellemükről is árulkodik, néha bizony kevéssel is megmutatjuk, hogy kik vagyunk, milyen az életvitelünk, melyek az értékeink. Azt pedig lépten-nyomon láthatjuk, hogy az emberek nagy többsége a gyors és egyszerű megoldásokat keresi, még akkor is, amikor ez a minőség rovására megy néha. Mindez érdekes, nagyon jól használható példa. De ennek az igének a mondanivalója mégsem az építőiparban dolgozóknak szól csupán, hanem ebben az igében a mi Urunk az ige hallgatására és engedelmessegre hív minket. Azt kéri mindnyájunktól Jézus Krisztus, hogy hallgassuk a Biblia tanítását. Ez az első lépés, hallás nélkül nincs hit, mondja egy másik helyen az Írás. De nem elég hallani, hanem annak engedelmeskedni is kell. Amint a dán teológus fogalmazta: amikor templomba mész, megtudod, hogy Isten tudja rólad, hogy te hallottál Róla. Nem hanyagolhatod el

többé az Ő beszédét. Ha semmit nem válaszolsz arra, az is válasz, a megvetés és nem törődés válasza. Ez az egyszerű út, olyan, mint a homokra való házépítés. Mi nem akarunk a bolond emberhez hasonlítani.

Ha viszont az okos emberhez akarunk hasonlók lenni, akkor az ÚR beszédének engedelmeskednünk kell. Nem olyan könnyű azt cselekedni, mint amilyen könnyű leírni, vagy arról csak beszélni. Néha fárasztó, mindig az egész embert igényli, csak Jézussal együtt lehet eredményes, de megéri. Viharban, próbák alatt csak az marad meg, aki engedelmes volt az igének. Uram, az eredmény kíváncsú számomra, a szilárd és rendíthetetlen hit, kitartás, hűség. Segíts, hogy az erre vezető utat is vállaljam, mindig engedelmeskedjem a Te beszédednek.

2011. március 3. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 44,8: Ne rettegjete, és ne féljete! Hiszen régóta hirdetem, megmondtam, és ti vagytok a tanúim!

Saját vallásunkat, felekezetünket szinte mindnyájan a legjobbnak, vagy legtisztábbnak, legigeibbnak tartjuk. Más felekezetekről először azok hiányosságai, hibái jutnak eszünkbe. Valaki azt mondta, hogy minden felekezet tanításában sajátjának hiányosságait fedezi fel. Talán ezért van olyan felekezet, melynek tagjai önmagukat Isten, vagy, ahogy ők mondják, Jehova tanúinak nevezik. Mert mi, a többiek kevésbé tanúskodunk Istenünk mellett. Természetesen sarkítás ezt csak így értelmezni, arra viszont elég ez a felvetés, hogy az Urunkról való tanúskodást komolyabban vegyük. Ez Isten akarata az övéi felé. Az ószövetségben ezt mondja Isten az ő népének, hogy ők Istenük tanúi. Nem Izráel akarata ez, nem a zsidó nép gondolt arra, hogy hirdesse Istenét, hanem az ÚR, aki őket kiválasztotta, megajándékozta őket a szabadság csodájával, vezette népét a pusztán keresztül, ez az ÚR mondja népének, hogy ők Istenük tanúi. Amikor Mózes, majd később a próféták imádkoznak a népért, többször olvasunk arról, hogy azzal is indokolják a segítségkérést, hogy ne mondassák a többi népek, hogy elhagyta az ÚR saját népét, nem volt elég erős megtartani őket. Isten Neve összefonódik népének életével, a nép magatartása hoz dicsőséget, vagy gyalázatot Isten Nevére. Mesterünk azt mondja az Újszövetségben tanítványainak, hogy nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Pál életében pedig azt látjuk, hogy Krisztusnak terve van az életével, ezt tudtul is adja neki, minden ellentétes próbálkozás fárasztó hiábavalóság. Ugyanígy van Jónás esetében, és lehetne még példákat említeni. Mi keresztyéneknek neveztetünk, ami azt jelenti, hogy krisztusi, Krisztushoz tartozó, Hozzá hasonló. Nevünkben hordozzuk hivatásunkat, megnevezésünk is összekapcsol Üdvözítőnkkel. Azért, mert Ő ezt így rendelte, arra hívott minket, hogy Hozzá tartozunk, övéi legyünk, s Róla tanúskodjunk. Akár jót teszünk, kegyes és istenfélő életet élünk, akár ennek ellenkezője jellemző néha magatartásunkra, tanúk vagyunk.

Nem lehetett egyszerű feladat a tanítványoknak tanúskodni Jézusról, amikor például elküldte őket kettesével, hiszen legtöbben írástudatlan, tanulatlan emberek voltak. Tudjuk, hogy Izráel is sokszor bizonyult erőtlenné, sőt, haszontalan tanúnak, mert a környező népek szokásaihoz, gyakorlatához igyekezett alkalmazkodni, Isten vezetésével ellentétes módon. Ma is nagy felelősség hitelesen élni, úgy, hogy beszédünkről, magatartásunkról is meglássák, hogy Isteni vagyunk, Rá mutat életünk, gondviselését és szeretetét hirdetjük mindenkor. Nagy a kihívás, a felelősség, az ÚR azonban azt mondja, hogy ne rettegjete, ne féljete, Én választottalak, Én küldelek, ebből értjük, hogy Ő fog segíteni, tanácsolni és megerősíteni. Uram, szeretnék hiteles tanúd lenni ma is. Segíts ebben, dicsőségedre.

2011. március 4. – péntek

Zsoltárok könyve 126,1: Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók.

Milyenek az álmodók? Előfordult már mindnyájunkkal, hogy esetleg nehezebb időszak után valami sikerült, jó eredménye lett egy vizsgálatnak vagy vizsgának, örvendetes események részesei voltunk. Amikor ez bekövetkezett, arra gondoltunk, talán lehet ez egy fordulópont, talán a többi nehézségből is megszabadulunk, hosszabb jó időszaka kezdődik el életünknek. Elkezdtünk álmodni arról, ami lehetne, ami szép és jó lenne, amit szeretnénk. Mindennapi életünkben ez az álmodozás lehet hasznos vagy káros, lehet megalapozott, vagy csak ábrándozó.

A zsoltár leírása szerint Isten népének helyzete azért hasonlítható az álmodozókéhoz, mert Isten jóra fordította sorsukat. Nem ábrándoznak, hanem Isten cselekedetének örvendeznek. Olyanok, mint a megvigasztaltak, mint a meggyógyítottak, más fordítási lehetőség szerint. Örvendeznek, mert a Mindenható nem hagyta el őket, hanem beavatkozott életükbe, sorsuk nem a véletlen és nem az idegenek, ellenségek szerint alakul, hanem Isten akarat szerint. Ha pedig elérkezett annak ideje, hogy Isten ígéretei beteljesedjenek, akkor jogosan gondolhatunk arra, hogy nem pillanatnyi segítség az, amit Ő ad nekünk, hanem aki elkezdte bennünk a jót, véghez is viszi azt.

Nagyon leegyszerűsítve úgy értem az igét, hogy amikor Isten cselekszik életemben, akkor boldogan gondolok arra, hogy az Ő minden ígérete beteljesedik, mindazt, amit nekem készített, Ő megadja és véghezviszi. Ez elég ok arra, hogy öröm legyen szívemben, reménységgel és bátorsággal tekintsek előre, józanul álmodozzam, mennyei Atyámat magasztaljam.

2011. március 5. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 60,2: Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.

A Biblia nem csak tudósít, mint egy történelemkönyv, célja nem csak az, hogy megismerjük azt, ami rég történt, hanem annál több. Az is fontos, hogy a választott nép életéből jobban megismerjük Istent, a világ teremtőjét és egyetlen urát, meglássuk abból, ahogyan az övéivel bánt, hogy milyen hatalmas Ő, és milyen nagy a szeretete az övéi iránt. Fontos az is, hogy a mai igét olvasva megértsük, hogy közel három évezreddel ezelőtt hogyan éltek a népek, mennyi sötétség, tudatlanság, hiábavalóság jellemezte őket, de azok, akiket Isten kiválasztott, azok ebből a sötétségből kiszabadultak, megismerték a valóságot, Istent és az Ő akaratát, szabadító erejét és vezetését, törvényét és áldásait, ezek által pedig meglátszott életükön az ÚR dicsősége.

Azt gondoljuk, hogy a mai világra már nem jellemző az, ami az ószövetségi időkben volt, a nemzetek nincsenek többé sűrű homályban, hiszen a tudomány nem csak a mesterséges fényforrásokat találta fel és alkalmazza néha már annyira, hogy egybefolyik nappal és éjszaka, hanem mesterséges fénnel, ember által felfedezett ismeretekkel hozta ki a népeket a hiábavaló gondolkodásból, annyira, hogy már Isten is szükségtelen és divatjamúlt gondolat a ma embere számára. De nem egészen így van, sőt, egyáltalán nem így van. Tudomány és fejlődés ellenére egyre többen ismerik fel és ismerik el, hogy a ma embere, s a népek és nemzetek is még sötétben élnek. Sötét van azért, mert a mesterséges fények, a tudományos felfedezések, a földi kincsek és gazdagság nem változtatta meg az emberek szívét. Nem halad jó irányba a világ, mondják sokan, mert évről évre nő az erőszakos cselekedetek száma úgy emberek közötti kapcsolatok szintjén, mint országok, népek, vallási közösségek szintjén. Nem kisebb ma sem az érdeklődés a babona és istentelen, káros gyakorlatok és irányzatok iránt. Olyan ellentmondások vannak, hogy nem könnyű elhinni, amikor értelmes, képzett emberek tudományos munkájuk után hétvégén vagy szabadság idején okkult módon keresnek kikapcsolódást, vgy problémákra megoldást.

Valljuk, hogy Isten nem változik, Ő ma is ugyanaz, mint háromezer éve. Ennek alapján azt is hisszük, hogy Isten ma sem hagyja övéit sötétségben, ma is kijelenti magát, és megismerteti akaratát gyermekeivel. Hiszük, hogy Isten népe fölött ma is fölragyog az ÚR, Isten követőinek közösségén meglátszik dicsősége. Megváltónk is erre hívta el követőt, azt mondta tanítványainak, s hiszük, hogy ez mai tanítványaira is érvényes, hogy nekik csillagokká kell lenni a sötét égen, világítani kell a bűnben élő világ számára. Nem vagyunk mesterséges izzók, nem magunkból préseljük ki a fényt, nem saját erőlködésünk, akaratunk az, ami világít. Isten ragyogtatja ránk az Ő dicsőségét, jóságát, szeretetét, ez pedig olyan tökéletes „fényforrás”, mely tükröződik életünkön, Isten gyermekeinek közösségén. Közel húsz éve hallottam egy éneket, szépen fejezi ki a mai üzenetet: *Jézus ragyogj, töltsd be szent égi fénnel éltünk, Szívünk tüzét kérünk, gerjeszd fel, Hadd jusson el minden néphez e nagy kegyelem, Küldd szent tüzed, mindenhol fény legyen!*

2011. március 6. – vasárnap

Jakab levele 3,18: Az igazság gyümölcse békességben vettetik el azoknak, akik békességet teremtenek.

Ézsaiás próféta azt írja, hogy az igazság békét teremt. Jakab itt azt mondja, hogy akik békességet teremtenek, azoknak az igazság gyümölcse vettetik el. Szoros kapcsolat van tehát az igazság és a békesség között. Megváltónk arról tanított, hogy boldogok a békességre igyekezők, Pál pedig azt írja, hogy amennyire rajtunk áll, minden emberrel békességben éljünk.

Sokan úgy vélik ma, hogy ez a kettő nem egyeztethető össze. Ha kimondom az igazságot, oda lesz a békesség, mert sok íratlan megállapodás működteti és tartja fenn a látszategyensúlyt, ezek legtöbbször féligazságokat takarnak, vagy éppenséggel azt, amit egy film szereplő mondott, mi szerint: ha nem terjesztesz rólam több hazugságot, és sem terjesztem rólad az igazságot. Ahol néha elhangzanak az igazságok, ott felborul a béke, legjobb megoldásnak az látszik, egy közmondás szerint: ne szólj szám, nem fáj fejem. Így valóban megőrizhető a béke, de ez nem a bibliai békesség, és nem is az Isten akaratja gyermekei életében. Csínján bánunk tehát az igazsággal, mert kényelmes a külső csend. Azt viszont mindenki érzi, hogy ez az igazság még nem az igei, hanem sokszor csak a magam, magunk igaza vagy vélt igaza, ez a békesség még nem a tökéletes, a harmonikus, élet kibontakozását biztosító légkör, hanem sokszor csak állandó feszült vihar előtti csend.

Igazág és békeség szorosan kapcsolódik egymáshoz, talán szabad még ide olvasni az efézusiakhoz írt levélből Pál szavait, aki azt írja, hogy az igazságot kövessük szeretetben. Nem külön csak az igazság bajnokai kell legyünk, akik nyíltan odamondanak, lelepleznek, hangosak és magabiztosak, és legtöbbször károsak és háborúságot eredményes fellépésük. Nem is a mindenáron békesség zászlaját kell lobogtassuk, ahol bármilyen érték feladható, bármilyen alkuba meg lehet állapodni, csak csend legyen utána, ez a csend az élet akadálya, halotti csend is lehet. Hanem a kettő együtt, mégpedig a minden istenfélő ember minden percét betöltő és minden tettét, beszédét, magatartását meghatározó szeretet légkörében. Szeretetben munkálni a békeséget igazsággal, szeretetben hirdetni az igazságot békességért, és mindezekben hinni és reménykedni, hogy munkánk nem hiábavaló az Úrban, mert az igazságnak gyümölcse lesz, a békességet Atyánk kegyelméből és segítségével megteremthetjük. Ilyen közösségre vágyok, ilyen közösségek létrejöttében használjon minket a mi Urunk.

2011. március 7. – hétfő

Lukács evangéliuma 4,18: Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek.

Jézus Neve azt jelenti, hogy Szabadító. Mindnyájan tudjuk, hogy bűneinkből csak Ő szabadít meg. Mert bűnösök vagyunk, és így nem mehetünk Isten Országába. Nem is tud rajtunk, embereken senki más segíteni, csak Jézus. Hiszünk abban, hogy kereszthalála által Ő teljes szabadulást szerzett számunkra, nincs többé a bűnnek hatalma felettünk. Ezzel azt is mondjuk, hogy Megváltónk nélkül a bűnnek még hatalma lenne felettünk. Amikor pedig valaki fölött van egy másik hatalom, mely rendelkezik vele, akkor az olyan ember alárendelt, vagy ha szókimondók vagyunk, akkor nevén nevezzük: fogoly, rab. Ezt nagyon nehéz elfogadtatni az emberekkel. Mi is így voltunk vele, onnan tudjuk. Márpedig hitvallásunk szerint is az első dolog megtudni, hogy milyen nagy az én bűnöm és nyomorúságom. Csak ekkor kezdek el keresni a megoldást. Míg teljesen egészséges vagyok, nem böngésem az orvosok névsorát, de ha már valamilyen vizsgálat kimutatott egy bajt, netán fájdalmaim vannak, akkor gyógyulni szeretnék. Megváltónk pedig azt mondta, hogy nem az igazakért jött, hanem a bűnösökért, a foglyokért. Sokszor beszélgetek emberekkel, legtöbbször úgy tudják, és el is mondják őszintén, hogy ők bűnösök, de csak egy kicsit. Bűnösök, mert minden ember az, mert vannak hibáik és mulasztásaik. De azért nincs nagy baj, komolyabb bűnöket nem tettek, az átlagosnál talán kicsit jobbak is. Hogy ők a bűn foglyai lennének, az szóba sem jöhet. Talán egy kicsit foglyai egy-két, néhány szenvedélynek, de itt is sokan vannak, akik jobban foglyok, vagy nagyobb hibákat követnek el. Rettenetesen nehéz tükörbe nézni, s azt mondani: fogoly vagyok. Nem tudok egyedül szabadulni, fogva tartanak szenvedélyek, bűnök, szokások, előítéletek, annyi minden, s nem tudok változni, szabaddá lenni. Isten kegyelme győzhet meg erről is. Dávid királyt Nátán győzte meg bűnéről, egy példázattal, amire a király kimondta saját maga fölött az ítéletet. Isten győzzön meg arról, hogy rászorulunk a szabadulásra, szükségünk van egy szabadítóra. Jézus Szabadító. Ugyancsak hitvallásunk szerint más szabadítót sem keresni nem kell, sem kapni nem lehet. Az alkoholmentő misszióknak van egy himnusz, amit nem csak az ital rabságából szabadultak énekelhetnek, mondhatnak el, hanem mindnyájan. Rövid, könnyen megjegyezhető, de jól fejezi ki a lényegét: Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát. Legyen ez sokunk mai hálaadó imája.

2011. március 8. – kedd

Zsoltárok könyve 118,18: Keményen megfeddett engem az ÚR, de nem adott át a halálnak.

Ez a mondat egy hálaadó zsoltár része. Istennek köszöni meg a zsoltáros, hogy életét megmentette. Refrénként ismétlődik a zsoltárban Isten szeretetének dicsérete. Meglátta, megérezte a szerző a feddésben, a büntetés és szenvedés alatt is az Isten szeretetét. Annyira szeret engem, hogy nem engedte, hogy helytelen úton haladjon az életem, nem hagyta, hogy saját rossz döntéseim és a bűn csábítása a végső veszedelembé juttasson, hanem közbeszólt. Mint a jól ismert pásztor-zsoltárban vallja Dávid, a jó pásztor vesszővel és bottal is szereti az ő juhait, dorgálásában is mentő szeretete munkálkodik. Isten célja az, hogy megmentse a haláltól. Nem gondolom, hogy a testi halálra értendő első sorban az ige. Nem az a nagy nyereség, ha valaki meghosszabbítja földi életét pár évvel, nem az Isten legnagyobb ajándéka, hogy nem halok meg ma, hanem a földön élek még hónapokig, évekig. Isten nagy ajándéka, szabadító munkája az, hogy megment a haláltól, úgy, ahogyan a Biblia érti a legtöbb esetben a halált. Meghalni azt jelenti, hogy elszakadni Istentől, s ez maga a kárhozat. Isten pedig nem akarja a bűnös halálát, nem akar senkit a kárhozatba engedni, ezért cselekszik a bűnös ember érdekében. A legnagyobb, „legkeményebb” cselekedete Istennek az volt, hogy Fiát küldte halálba értünk. Őt fedtte keményes a mi életünk érdekében. Sajnos, sokszor halljuk ezt az evangéliumot, mégsem törődünk vele, megyünk tovább a magunk hiábavaló és bűnös útján. Ezért szükséges, hogy Isten figyelmeztessen, megállítson, néha kemény kézzel. Amikor arról hallok, vagy riportot látok a képernyőn, hogy valakinek az életét nagy baleset után, vagy súlyos betegségből megmentették, örvendek pár pillanatig a számomra ismeretlen élet megmentésének. Ha viszont magam vagyok nagy bajban, nem tétovázok, kérem, hogy

mindent tegyenek meg, ha fájdalommal jár is, csak az életem mentsék meg. Amennyire ehhez a földi élethez ragaszkodom, s érte szinte mindent vállalok, legalább ennyire kell a valódi élethez, az Élethez, aki Krisztus, ragaszkodnom, s a Vele való kapcsolatért mindent megtegyek. Ha Ő a szőlőtő, és pedig a vessző, akkor életem feltétele a Vele való közösség. Amikor ez a közösség veszélybe kerül miattam, akkor Atyám kemény kézzel ugyan, de megment az elszakadástól, a haláltól. Áldott legyen az Ő keze, és szent Neve.

2011. március 9. – szerda

Zsoltárok könyve 25,7: Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam!

Az idő mindent befedez, gondoljuk néha. Egyik ismerősöm sokat kellett fizessen azért, mert elvesztetett egy telefonkártyát, s nem jelentette. Közel három évig senki nem használta azt a kártyát, de a bérletet és annak kamatát mégis ki kellett fizetni. Sokszor legyintünk, fiatalok voltunk, s a fiatalok bolondság, azokat a tévedéseket meg lehet érteni, el lehet nézni. Isten is azt akarja, hogy feledésbe merüljenek, ehhez azonban „jelenteni kell” azokat, s a mi Urunk nem számít fel sem kamatot, sem adósságot, hanem véglegesen megbocsátja minden bűnünket, ahogyan az apostol mondja: *Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.* Vannak emberek, akik évekig nem beszélnek egymással, haragszanak, egy idő után már nem is tudják miért. Jó lenne már közeledni a másikhoz, de ki tegye meg az első lépést. Ha egyik sem indul, marad a harag, elfeledett apróság miatt. Ha egyik elindul a másik felé, kiderül, mindketten akarták a megbékélést, csak a kis lépést volt nehéz megtenni. Sokszor nehéz az embernek a kis lépést megtenni Isten felé. Fiatalokkal beszélgetve kérdeztem, szoktak-e imádkozni. Persze, jött hamar a válasz. És hogyan? Minden reggel, este, hitvallás, Mi Atyánk. Szabadon, saját szavakkal nem? De igen. S akkor mit mondtok? Hosszú szünet következett. Nem szokták Istent megszólítani. Hogyan jöjjelek én, egyszerű ember, a saját egyszerű szavaimmal a nagy Isten elé, válaszolta valaki. Márpedig Isten az egyszerű, de őszinte szavakat várja. Úgy, amint a napokban hallottam újra az ismert imát, amit egy kisgyermek így mondott: *Jézus, nagyon vigyázz magadra, mert ha Te nem lennél, én nem tudom, mi lenne velem.* Ilyen egyszerű, gyermeki bizalommal, és egyszerű gondolatokkal imádkozik Dávid is, amikor azt kéri, hogy Isten feledje el, amit fiatalon vétkezett. Azért meri ezt így kérni, mert Isten jó és kegyelmes. Apró, de lényeges különbség van Dávid és sok mai ember között, abban, hogy mit jelent Isten jósága és kegyelme. Sokszor hallom, hogy vannak kisebb-nagyobb hibáink, bűneink, de Isten jó, úgyis megbocsát. János apostol idézett szavaiban ott van a feltételes mód: ha megvalljuk. Az úgyis jó az Isten magatartás nemtörődömséget jelent, Isten jóságával való visszaélési kísérlet. Dávid pedig az ÚR jóságát megvallva imádkozik és kéri a bocsánatot. Igen, Isten jó és kegyelmes, ez viszont ne legyen ok arra, hogy felelőtlenül vétkezzünk, és bűneinkkel mit sem törődve legyintsünk, hiszen úgyis megbocsát az Isten. Isten jó és kegyelmes, ezért bűnbánattal, de gyermeki bizalommal is imádkozzam Hozzá: Atyám, bocsásd meg ifjúkorom vétkeit, és a tegnapi, meg a mai bűneimet is, mert hiszem, hogy Te kegyelmes vagy, és jósággal tekintesz rám. Adj erőt és hitet, hogy többé ne vétkezzem.

2011. március 10. – csütörtök

Dániel próféta könyve 6,27: Ő az élő Isten, aki megmarad mindörökké. Az ő királysága megdönthetetlen.

Ezt a nagyon szép hitvallást egy pogány király mondta. A méd Dáriusz csodálata vegyül örömével. Nem halt meg kedvenc főkormányzója, noha oroszlánok között töltötte az éjszakát. Mennyire megfertőzte gondolkodásunkat a mai élet, hiszen mi erre a magyarázatokat keresnénk, hogy milyen

szerekkel szédítette el a ragadozókat Dániel, vagy milyen titkos módszerekkel sikerült őket megszelídíteni. A pogány Dáriusz percig sem kételkedik abban, hogy Dániel Istene cselekedett csodát. Azon sem elmélkedik hosszasan, hogy mit cselekedjen, milyen következményei lesznek annak, ha ő, az akkori világ egyik leghatalmasabb embere kijelent valamit, sőt, körlevélben tudatja ország-világgal, hogy létezik egy élő Isten. Igaz, hogy nem perzsa, nem méd, hanem egy rabszolganép istene, igaz, hogy ő, a nagy király is csak Dánieltől tud róla, de látta hatalmát, bizonyosságot tesz Róla.

Nincs benne a Bibliában, hogy mi történt Dáriusszal ez után. Magához kérte esetleg gyakran Dánielt, hogy jobban megismerje ezt az Istent, vagy hamar elfeledte ezt a buzgóságot? Arról sem tudunk, hogy mi lett azzal a századossal, aki Nagypénteken Jézust királynak vallotta. Ha nincs benne az Írásban, akkor nem szolgálja üdvösségünket, a Biblia pedig nem kíváncsi kérdések megválaszolására íródott. AZ viszont benne van a saját életünkben, hogy mit teszünk, amikor megtapasztaljuk Isten erejét, hatalmas kegyelmét, megmentő munkáját. Buzgóság, hitvalló élet, bizonyágtétel, ország-világ előtt, vagy hamar túltesszük magunkat az istenélményen. Néha elolvasom nagy magyar költőink által írt csodálatos verseket, melyekben az isten-élményt írják le irodalmi magas szinten. Amikor olvasom ezeket, csodálom, hitelesnek érzem, s nem tudom megmagyarázni, miért folytatódott jó néhányuk élete mégis úgy, mintha mindez nem lett volna semmi más, mint egy pillanatnyi gyertyaláng. Vajon így van ez a saját életemben is? Állhatatosság, itthon vagy-e nálam? Én, mint Isten gyermeke, szoktam-e bizonyosságot tenni Istenről? Válaszolni a kérdésekre és folytatni a gondolatsort személyesen kell.

2011. március 11. – péntek

Máté evangéliuma 11,29: Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.

Azt mondják az idős emberek, hogy fél évszázaddal korábban, és annak előtte nem volt ilyen nagy a törekvés, mint ma annak érdekében, hogy minél tehermentesebb legyen az élet. Nem sokan fogalmazták meg, mert az evidenciákat ritkán szokták tételesen megfogalmazni, de mindenki természetesnek tartotta, hogy az élethez hozzátartozik megannyi teher hordozása, ezért nem estek depresszióba, nem kellett különös kezelés, hogy elviseljék. Úgy nőttek fel a gyermekek, hogy látták maguk előtt a modelleket, a felnőttek életét, s nyavalygás nélkül készültek arra, hogy majd nekik is át kell venni az élet terheit, a sok gyermek nevelésével kezdve a mindennapos kenyérkereső munkáig. Lehet, sőt, szinte biztos, hogy a földi, a mindennapi élet gyakorlata a lelki életre is hatott, a keresztyén életvitel vállalása könnyebb volt. Ma a hitvalló élettől is azért idegenkednek nagyon sokan, mert az esetleg teherhordozást jelent. Nem is ismerik sokan a Bibliát, és főleg a Biblia Istent, de meg tudják mondani, hogy miért nem akarnak Neki engedelmeskedni. Mert a hitvalló élet a köztudatban számtalan korlátot jelent, és a földi viszonyokban minden megaláztatás, szenvedés elviselését, ha lehet alázattal, szótlansággal, legfeljebb titokban fogcsikorgatva. Márpedig a ma embere szabad akar lenni, és ehhez a vélt szabadságához tartozik azon elvárása, hogy tehermentes és korlátnélküli legyen élete. Sok helytelen vélekedés van a fenti gondolatsorban, nem térhetünk ki részletesen ezekre, csak annyival válaszolhatunk, hogy Istenhez, a Bibliához irányítunk mindenkit. Azok pedig, akik több-kevesebb ideje igyekszünk Istenünk szavának engedelmeskedve élni, tanúsítjuk, hogy Istennel közösségekben lenni, Neki engedelmeskedni valóban felelős teher-vállalás, vagy az ígét pontosan idézve iga-vonás, csak hogy ez az iga nem a világi elképzelés szerinti akaratunkkal ellenkező fárasztó erőfeszítés, hanem gyönyörűséges iga, csodálatos szolgálat, Isten Fiával, az Ő erejével és segítségével megtett örömteli cselekvő élet. A legegyszerűbb példa szerint: aki nem ismeri Istent, annak egy imádság felesleges és hiábavaló dolog, ha valamilyen eseményes mégis templomba van, akkor kényszerből végzendő teher, nekünk pedig, Isten gyermekeinek a legnagyobb lehetőség, hogy megszólítsuk Atyánkat, hogy Vele közösségekben legyünk, megértsük imáink alatt és által az Ő akaratát. Aki udvariasságból végighallgat egy templomi imát, annak

fárasztó hiábavalóság, aki ismeri az URat, annak az ima áldásos lehetőség. Jézus Krisztus hirdeti, hogy igája gyönyörűsége, hogy békeséget és megnyugvást hoz életünkben annak vállalása. Nincs más feladatunk, mint ezt kipróbálni. Ha szelíd és alázatos szívű leszek, akkor az történik, amit a világ mond, vagyis hátrányt szenvedek, vagy az, amit Jézus hirdet, nyugalmat találok. Sokan hajlandók hosszú elméleteket gyártani, magyarázatokat megfogalmazni, hogy mi lehet, hogyan lehet, miért igen és miért nem, pedig csak annyit kell tenni, hogy Megváltónk segítségét kérjük, hogy ilyenek legyünk.

2011. március 12. – szombat

János evangéliuma 14,18-19: Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok. Mert én élek, és ti is élni fogtok.

Ő él! Talán ez a három betűs mondat a legrövidebb hitvallás. Rövidsége ellenére azonban az egyik legfontosabb üzenetet mondja el, azt, hogy Jézus Krisztus él. Mindig él. Nagypéntek után három nappal már élt, találkoztak Vele, Pál apostol pár évvel később beszélt Vele. Az Isten gyermekei kétezer éve megszakítás nélkül vallják, hogy Megváltójuk él, Vele kapcsolatban élnek ők is, Őt kérdezik, Rá figyelnek, akarátát keresik és igyekeznek teljesíteni. Nem úgy él, ahogyan azt földi értelemben szokták életnek nevezni, mert amit mi életnek nevezünk, az véges és tökéletlen, a Szentírás alapján inkább földi létezésnek kellene nevezni. Amikor Jézus azt mondja, hogy Ő él, akkor azt a meg nem szűnő, tökéletes, mennyei életre érti, aminek egyedül Isten volt a birtokosa, és az Ő ajándékaként, Krisztus által lehet Isten gyermekeinek tulajdona. Amikor Megváltónk ígéretét önmagamra vonatkoztatom, sokszor az jut eszembe, hogy az örök élet, a Jézus életéhez hasonló élet az sokáig, örökké fog tartani, és el sem tudom képzelni, hogy az milyen hosszú. Pedig nem ez a legfontosabb tulajdonsága a Jézustól kapott életnek, hogy hosszú, vagy nagyon hosszú, nem is biztos, hogy földi értelemmel felfoghatjuk, mit jelent a mennyei értelemben vett örök. A legfontosabb az, hogy az élet, amit ígér Megváltónk, az Tőle származó ajándék. Arról az Életről van szó, amit Ő szerzett és Ő ajándékoz nekünk. Arról az Életről beszél Urunk, ami Vele való közösséget jelent, amint az apostol mondja, hogy *akié a Fiú, azé az Élet*. A nagybetűs Életet ígéri Megváltónk, Vele való közösségben, tökéletességben, Isten Országában. Ez az Élet pedig elkezdődött a tanítványok számára a Lélek kitöltésekkor, elkezdődik már a földön Isten gyermekeinek. Már itt a földön érzem szívemben az örök élet kezdetét, mondja hitvallásunk. Jézus él, ez nem kétséges. Isten gyermekei is élnek, ezt mondja maga az ÚR. Ma, és az örökkévalóságban. Hisszük, hogy ma is, ránk is érvényes az Írás: *Az az ígéret pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet*. Ámen.

2011. március 13. – vasárnap

Ezékiel próféta könyve 36,36: Akkor megtudják a népek, amelyek körülöttetek megmaradtak, hogy én, az ÚR, építettem újjá a romba dőlt városokat, és én ültettem be a pusztává lett földet.

Olykor kérdés a kezdő hívő számára, hogy mit is jelent a kérés, amit mindig elmondunk az ÚR imájában, hogy mindennapi kenyerünket Ő adja meg. Hiszen a kenyeret izzadsággal mi keressük, dolgozunk, küzdünk, kenyérkeresők vagyunk. A gyermekek fejlődésében is érdekesen jelenik meg ez a kérdés. Aki már egy-két éve jár vallásórára, hamar válaszol a kérdésre, hogy ki adja nekünk a kenyeret: Isten, Jézus. Kevés idő kell azonban elteljen, mire elkezd másként gondolkodni, leginkább a szülők, majd az iskola és a környezet nevelésének köszönhetően, és azt mondja, hogy a kenyeret vásároljuk, a pénzt meg apa hozza, azért dolgozik. Már mondta vallásórán 11 éves gyerek, hogy a feltámadást ő nem hiszi, a bibliai történetek szép mesék, minden csak úgy van, hogy meg kell szerezni.

Ez a kérdés még inkább megjelenik mai igénkben, melyben Isten mondja a népnek, hogy Ő városokat épít, beveti a földet, Ő maga munkálkodik népe érdekében. Kicsinyes és kötekedő emberi magatartás

szerint szoktuk kérdezni, hogyan lehetséges ez. Mint egykor Nikodémusz, csak szó szerint próbáljuk elképzelni az ige üzenetét, szó szerint pedig nem lehetséges. Maga Isten nem jön falat rakni, vagy vetőmagot szórní. Érdekes, hogy amikor világi vezető emberek mondják, hogy megépítettünk ennyi autópályát, felújítottunk ennyi iskolát vagy kórházat, senki nem gondolja azt, hogy az a pár ember saját kezűleg tette volna. Akkor mindenki érti, hogy ők szervezték, ők döntöttek, irányítottak pénzt a költségekre, de lehet, hogy arra sem jártak.

Amikor valaki Isten gyermeke lesz, megváltozik nem csak a gondolkodása, értékrendje, szokásai, hanem egészen újjá lesz, többek között az is változik, ahogyan az ígét hallja, és amit az ige üzen. Már nem az a legelső, hogy miként lehet, én ezt nem tudom elképzelni, mert tapasztalja Isten hatalmát és számtalan módszerét az Ő kegyelmének, gondviselésének célba jutásához. Isten gyermekei ebből az igeversből azt halljuk, hogy munkálkodik érettünk a mi Istenünk. Izráel romba van, az emberi erő kevés, hiányzik a bátorság is, a kedv is, de ekkor megszólal Isten: én ott leszek. Én, az ÚR cselekedni fogok. Épülni fognak a falka, és teremni fognak a földek, azért, mert én, Isten ezt így rendelem el, én teszek róla, hogy mindez megtörténjen. Nem csak az Illésnek eljuttatott kenyér, vagy a pusztai manna az Isten gondviselésének csodája, hanem minden szelet, ami asztalunkra kerül azt hirdeti, hogy gondja van az Úrnak reánk. Nem csak a jeruzsálemi templom, vagy a mai templomok felépülése hirdeti, hogy az Úr tervei megvalósulnak, hanem minden lakóház és városnegyed, minden gabonamag, mely szárba szökken hirdeti: Isten kegyelmi ideje tart még, Ő adott nekünk még erőt, bölcsességet, anyagiakat is, időt is, lehetőséget, hogy munkálkodjunk a földekért is. Ezekben meglátva, elfogadva és megköszönve Isten jelenlétét és áldását, épülni fog a lelki hajlék is, erősödni fog a hit, az Úrhoz való ragaszkodás.

Egyre gyarapodnak a földi csapások, mintegy felkiáltójelként figyelmeztetve Megváltónk beszédeire. Földrengések és szökőárok, viharok és árvizek pusztításairól egyre gyakrabban hallunk. Megváltónk azt hirdette, hogy ezeknek meg kell történni, azt is mondta, hogy az Ő követői nem rémülhetnek meg, ez még nem a vég. Viszont sokszor elég nehéz próba. El kell induljon sok helyen az újjáépítés, a földek bevetése is, a mindennapi kenyérért való küzdelem. Istenünk ígéjének mai beteljesedését kérjük, hogy minden nyomorúságban lévő meghallja, megtapasztalja, hogy Ő, az ÚR munkálkodik, mellettünk van, Ő maga támogat. Nélküle hiába fáradoznak az építők, de akit szeret az ÚR, annak álmában ad eleget.

2011. március 14. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 14,21: A te nevedért kérünk, ne utálj meg, ne engedd, hogy meggyalázzák dicső trónodat.

Mennyire megfontolt, bölcs a nép. Érvei ésszerűek. Jól látja azt is, hogy vétkezett, azt is, hogy bűneiért milyen jogos büntetést érdemel. Nem követel, hanem alázatosan kéri Isten kegyelmét, bocsánatát. Helyesen nem önmagáért kéri az Isten kegyelmét, hanem a legmegfelelőbb okot említi, Isten Nevét. Arra is hivatkoznak, hogy ha megbünteti, megsemmisíti Isten az Ő népét, azzal saját trónja gyaláztatik, saját uralmára vetítődik árnyék. Akaratlanul is egy sajnos manapság egyre gyakrabban előforduló kép jut eszünkbe: amikor újságírók kérdezik azokat, akik bűneikért kell az igazságszolgáltatás elé álljanak, azokat, akiknek tönkrement az életük alkohol, kábítószer miatt. Gyakran lehet hallani ilyen emberek vallomásaiban a bűnbánatot, a megfontoltságot, a helyzet nagyon bölcs leírását. Nem ritka az sem, amikor ilyen emberek másoknak hívják fel a figyelmét arra, hogy ne járjanak azon az úton, mely őket oda juttatta, ahonnan már nehéz a visszatérés. Mintha a gazdag ember szavait hallanánk Jézus példázatából, aki bölcsen és nagy szeretettel küldené a megváltó üzenetet azoknak, akik még változtathatnak a földi életükön.

Egy fájó kérdés fogalmazódik meg: miért csak most? Miért csak akkor lehet ennyire higgadt, bölcs, józan beszélgetést folytatni az emberekkel, amikor már megtörtént a baj, amikor már a büntetésre

várnak. Előbb nem lehetett. Előbb, ha próbálkozott is valaki, nem hallották meg, vagy nem vették figyelembe. Saját akaratuk és vágyaik erősebbek voltak minden józanságnál. Szinte görcsösen ragaszkodtak ahhoz, hogy ez a legjobb, nem lesz semmi baj, legalábbis saját magukra nézve. Utólag pedig mintha kicserélték volna őket. Ilyeneknek akartuk volna őket előbb. Ez érvényes a választott népre is. Mikor Isten figyelmeztette őket, hogy helytelen utat választottak, hogy az Úrtól elfordulva nagy nyomorúságot hoznak önmagukra, nem volt kivel beszélni. Most már igazat adnak Istennek, mindenben az ÚR szavát tartják igaznak, a saját útjukat megbánták, de nem lehet visszafordítani a megtörténtekeket. Isten Nevére, trónjának dicsőségére akkor kellene gondolni, mielőtt bármit cselekednénk akarata ellen. URam, adj nekem alázatot, hogy meghalljam hangod, és engedelmeskedjek szavadnak, ezzel elkerüljem azt, hogy utólag legyek bölcs és megfontolt.

2011. március 15. – kedd

Máté evangéliuma 16,18: Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.

Nem jó idők járnak az egyház életében, nem lesz ennek már nagy jövője, vélekednek egyre többen a keresztyén közösségekről, látva a jelen helyzetet és az irányt, amit ki lehet következtetni az egyház tagjainak életéből, törekvéseiből. Sok kritika jogosan hangzik el, s ha csak emberi tényezők kérdése lenne az egyház élete, akkor valóban fenntartással beszélhetnénk annak jövőjéről. Nekünk is üzent Megváltónk ezekkel a szavakkal, és mi erre építjük reménységünket. Nem magunkban, nem emberi lehetőségekben bízunk, hanem az Ő ígéréteiben. Tudjuk, hogy erre nem szolgáltunk rá, nem a mi érdemeinkért, hanem az Ő nagy szeretete okán van biztos jövőnk. Mindez nem tehet elbizakodottá. Nem nyugodhatunk meg álbékességgel, hogy Krisztus megtartja az Ő egyházát, nincs semmi veszély, nem történhet semmi rossz, nincs is tennivalónk. Isten az Ő népét megtartja, de a hűtlen pásztorokat és a hűtlen bárányokat elszámoltatja. Miattuk ideig-óraig megengedi a szenvedést, vagy azt, hogy népe fogságban sínylődjön. A végső szó azonban mindig Istené, aki az Anyaszentegyházat elhívta, kiválasztotta, Fia által megváltotta és megtartja, Lelke által vezeti és előkészíti az örökkévalóságra. Ezen a pokol minden erőfeszítése sem tud változtatni. A Szentírás az Anyaszentegyházat Krisztus menyasszonyának nevezi, Akihez visszajön az ő Vőlegénye, hogy magához vigye, hogy az örökkévalóságban vele legyen. Erről az Anyaszentegyházról azt mondja mai igénk, hogy Krisztus építi. Azt értem ebből, hogy nem emberi akarat és tevékenység építi első sorban az egyházat, noha Krisztus ezeket is felhasználja. De mi tudjuk, hogy az anyaszentegyház az a sereg, melyek Lelke és Igéje által választott ki Krisztus, oltalmazza és megtartja Ő maga, és a legnagyobb ajándék, hogy a Lélek meggyőző afelől, hogy ennek a seregnek mi is élő tagjai vagyunk, s azok maradunk. Áldott legyen érte Megváltónk.

2011. március 16. – szerda

Péter első levele 1,17: Félelemmel töltsetek el jövevénységeitek idejét.

A félelem, főleg az istenfélelem, melyre több alkalommal is felszólít az Írás, nem rettegés. Nem olyan félelem, mint a földi gonosz szándék miatti feszültség. Inkább egy felelős tisztelet az, amire gondolunk az istenfélelemmel kapcsolatosan. Istenünk nem azt kívánja, hogy rettegésben, szorongásban, békétlen

és őrlődő szívű aggodalomban élünk. Sőt, mindennek ellenkezőjét. Az istenfélő ember ismeri igazán a lelki békességet, egyensúlyt, harmóniát, az igazi szeretet, mely Istentől származó ajándék kiűzi a félelmet. Istenfélelemmel kell élünk egész életünk során. Töltsük jövevénységünk idejét felelősségteljes tisztelettel, mely Istent megismerve, hatalmát, mindenhatóságát látva magasztalja az Örökkévalót, és minden cselekedettel, beszéddel, magatartásával igyekszik úgy megbecsülni, tisztelni, felemelni az ÚR Nevét, hogy arra ne szálljon semmilyen gyalázat miattunk. Ha van félelem ebben a felelősségteljes tiszteletben, akkor az egy olyan törekvés, hogy ne bántsuk soha semmivel Istenünket. Őt nem csak mindenható Istenként, hanem szerető Atyánkként is megismertük, akinek szeretetét szívünkbe fogadva vizsontszeretjük Őt, félelemmel, vagyis igazi és felelős tisztelettel.

Istentifélelmünket úgy is értelmezhetjük, mint tiszteletteljes felelősséget. Ha Őt megismertük, ez az ismeret felelősségre indít minket. Hiszen az Ő és az Ő Fiának Nevéről neveztetünk, Isten gyermekeinek és keresztyéneknek hívnak minket. Isten gyermekeiként, Krisztusunk megváltottaiként és Isten Országának örököseiként pillanatig sem élhetünk felelőtlenül, hanem mindig felelősségünk tudatában élünk, azaz istentifélelemmel.

Ez a tiszteletbe karoló felelősség, ez az istentifélelem egész jövevénységünkre érvényes. Sőt, annak tudata, hogy mi itt csak vendégek, ideiglenesen itt tartózkodók vagyunk, még inkább felerősíti bennünk annak igényét, hogy ekként éljünk. Ezért, a jövődőt keresve, előre nézve és a jövődő várásának reménysége okán is tudunk istenfélők, azaz Istent-félők lenni. Ha ezt az istentifélelmet így fogadjuk el, mint ami Istentől indul ki, a jövőre tekint, felelős és tiszteletteljes életet jelent, akkor ezt már nem értelmezzük tehernek, hanem az egyetlen elképzelhető magatartása lesz a keresztyén életünknek. Jól értelmezve mondható ez az istentifélelem a keresztyén életvitel gerincének, tartásának, és ki ne akarna gerinces lenni, ki ne vállalná örömmel a felelős tiszteletet, a tiszteletteljes felelősséget. Mi, Isten gyermekei bizonyára igen, így akarunk élni, félelemmel tölteni jövevénységünket.

2011. március 17. – csütörtök

Márk evangéliuma 1,35: Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.

Van olyan orvosi egyetemen tanító professzor, aki a dohányzás káros következményeiről beszél a hallgatóknak, az előadások szünetében pedig rágyújt. Van olyan önmagát keresztyénnek, azaz Krisztusnak nevező vallás, melynek credo-jában a feltámadás nincs benne. Lelkipásztoraik húsvétkor komoly erőfeszítésekkel beszélnek a jó feltámadásáról a gonosz ellen, a természet megújulásához hasonlóan az emberi erkölcs megújulásáról, Jézus tanításainak feltámadásáról. Szinte sajnáljuk ezeket az embereket, néha szórakozva, máskor részvétellel látjuk, hogyan kínlódnak nem elmondani azt, amit mindenki érez, hogy el kellene mondani. Ha viszont nem mással, hanem önmagammal foglalkozom, akkor a mai igében Jézus olyan példája áll előttem, melyet nem követek. Jézus kora reggel imádkozott. Több olyan áldott életű emberről tudunk az egyház történetéből is, akik kora reggel imádkoztak. Ha bárkiről tudunk, aki naponta korábban kel fél órával csak azért, hogy imádkozzon és Igét olvasson, akkor azt is tudjuk, hogy ezek az emberek mindig áldást nyernek az Úrral való korai közösségből. Néha elgondolkodunk ezen, ha Jézusnak, isten Fiának is fontos volt, ha Ő a mi példaképünk, akkor sokkal komolyabban kell törekedjünk ebben is követni Őt. Máskor elhatározzuk, hogy holnap reggel korábban kelünk, imádkozni, az Igéről elmélkedni fogunk. Sajnos, ritkán sikerről, van, amikor egy-két nap után már nem gyakoroljuk. Mert fáradtak vagyunk, mert nehéz elkezdni. Ha őszinték vagyunk, a tanítványokhoz hasonlítunk, akik egy órát sem tudtak Jézussal együtt imádkozni, noha erre kérte őket a Mester. Legalább annyi alázat volt bennük, hogy amikor Jézus rájuk kérdezett, semmit nem válaszoltak. Nincs mit magyarázkodni, nincs mivel mentegetőzni. Isten gyermekeiként Vele kell kezdjünk minden

napot. Nem reggelizés, öltözködés vagy vezetés közben kell félvállról odaszólni, hogy jaj Istenem, mennyi minden lesz ma is, segíts meg. Ez így tiszteletlenség. Szükség van arra, hogy azt a tíz percet csak Istennek szenteljük, Vele közösségben töltsük, külső csendben. Nem fogadkozom, hogy holnaptól megteszem, mert ismerem az ilyen fogadkozások történetét. Csak arra kérek, Uram, hogy ébressz meg korábban, s juttasd eszembe, hogy Jézus követője vagyok. Szükségem van Rád egész napon, kora hajnaltól kezdve.

2011. március 18. – péntek

Mózes harmadik könyve 19,13: Felebarátodat ne zsákmányold ki.

Egyértelmű az útmutatás, eléggé keveset is elmélkedünk ezen a parancson, azt tartjuk ugyanis magunkról, hogy ennek áthágása szóba sem jöhet. Kizsákmányolni valakit azt jelenti, hogy visszaélni annak esetleges elesettebb, kiszolgáltatottabb helyzetével, és kihasználva azon körülményt is, hogy nem tud ellene tenni, elvenni tőle többet, mint amennyi járna egy szerződésben, például. Az elméleti bonyolult fogalmazás helyett könnyebb, ha példát említünk. Nyolcvanon felüli asszonynak meghalt a férje. Gyermekai messze laknak, ő nem tudja befogni a lovat, hogy dolgozzon vele. A jóindulatú szomszéd már férje temetésének másnapján kölcsön kéri a lovat, majd hetekig rendszeresen dolgoztatja, hiszen az özvegyasszony úgysem dolgozna vele. Még dicsekszik is, mennyire segítőkész, hiszen a lónak is jót tesz, ha nincs bezárva hetekig az istállóba. Az érvelés igaz, a szépséghibája mindössze annyi, hogy a ló kimerül, mert még nem is etetik rendesen, lefogy, a jó szomszéd pedig semmit nem fizet, eszébe sem jut. Ha kizsákmányolásról kellene beszélni, akkor lehet, hogy komolyan szidná az olyan lelkű embereket, akik másokat kizsákmányolnak. A másik szomszéd pedig, hogy le ne maradjon, ő is sietve felajánlotta az özvegynek, hogy segítségként megvásárolja a földjeinek jó részét, hiszen úgysem tudja majd megdolgozni azokat. A valódi ár negyedénél is kevesebbet ajánlott, hiszen ha ő nem sietne segíteni szegény özvegyen, akkor semmit sem kapna. Amennyire egyértelmű az, hogy ennek a parancsolatnak áthágása szóba sem jöhet nálunk, istenfélő, templomba járó embereknél, ugyanennyire világos az is, kevés gondolkodás után, hogy az elmélet ebben az esetben is messze esik a gyakorlattól, magyarázkodásainkkal olyannyira meggyőzőek vagyunk mások felé, hogy saját lelkiismeretünket is teljesen meggyőztük. És sajnós, az is egyértelmű, sok keresztyén ember életében, hogy soha nem hagyhat ki egy lehetőséget, ha valahol előnyhöz juthat, ha önmaga javára nyereszkedhet, nem igazán számolgatja, hogy másoknak mennyibe kerül, milyen következményei lehetnek, hanem él a lehetőséggel.

Lehet, hogy a mai ige azt üzeni, hogy ne legyen egyértelmű egyetlen parancs sem, olyan értelemben, hogy ne törődnénk vele, hanem alázattal kérdezzük Isten és önmagunkat, mint a tanítványok Jézust az utolsó vacsorán. Amikor Jézus azt mondta, hogy valaki elárulja Őt, a tanítványok sorra kérdezték, hogy Uram, ugye, nem én. Benne volt a lehetőség, hiszen hajlandók vagyunk minden gonoszra, de a reménység is, ugye, nem teszket ilyet. Dáviddal kérjük, hogy Isten vizsgálja meg szívünket, életünket, és tegye számunkra is világossá a diagnózist, a felebarátainkkal való viszonyunkban is.

2011. március 19. – szombat

Ámós próféta könyve 4,11: Olyanok lettetek, mint a tűzből kiragadott üszkös fadarab, mégsem tértetek meg hozzám! - így szól az ÚR.

Rettenetes szó ez a mégsem. Van benne dac, van benne ellenállás, kifejezi a kitartást akár jó, akár kevésbé jó ügy mellett. Sok könny és sóhaj lehet mögötte. Ugyanakkor benne van a kudarc, a sikertelenség, a veszteség is. Mint amikor egy szülő nagyon sokat tesz gyermekéért, hogy az ne térjen rossz útra, vagy ha ilyenre tért, akkor forduljon vissza, és nem jár sikerrel a sok próbálkozás. Fájdalmas felsorolásokat lehet ilyenkor hallani, hogy mennyi féleképp próbáltak a szülők, mit tettek és hogyan várták a jó irányba való fordulást. Ámós próféta szavain keresztül a mennyei Atya szólítja saját gyermekeit, az Ő népét. Elmondja, mennyi jelt adott népének, mennyi mindennel próbálta őket rávenni, hogy forduljanak vissza Istenükhöz. Volt éhség és volt dögvész, volt szárazság és volt veszedelem. Ezekhez hasonló jelekkel mutatta meg Isten hatalmát annak idején a fáraónak és a pogány egyiptomiaknak, ezekről a régi történetekről, Istennek a régi időkben való cselekedeteiről minden izraeli tudott. Mégsem. Annyi szenvedésen ment át a választott nép, mégpedig szükségtelenül és értelmetlenül, hogy a tűzből kiragadott üszkös fadarabhoz lettek hasonlóak, a próféta szavai szerint. Már voltak a kohóban, már beléjük kapott a láng, már a teljes megsemmisülés küszöbére kerültek, amikor Isten még egyszer kiragadja őket, újra küld prófétát és üzenetet, még mindig törődik velük. De elmondja, most legalább, az utolsó percen térjetelek észre, lássátok meg az idők jeleit, fedezzétek fel Istenetek előre meghirdetett ítéletét, s jusson eszetekbe, hogy mindennek egy célja van: térjetelek vissza az ÚRhoz. S ekkor itt van ez a rettenetes mégsem. Még akkor sem. Még azért sem. Még ebben a helyzetben sem.

Megváltónk szavai jutnak eszünkbe, aki eljött testben, önmagát megüresítve a választott néphez. Most már nem egy szolga, egy próféta hirdeti az idők teljességét, az Istenhez fordulás többé nem halasztható lehetőségét, hanem maga Isten Fia, az Atya egyszülötte. Megjelent a várt Messiás, Rá hallgatniuk kell. Hirdeti a megtérést, Isten Országát a templomban és a falvakban, a mezőn és a bűnösök előtt. Hívja a választott népet szavával, megerősíti üzenetét jelek és csodák által, mindent megtesz, és újra ott a mégsem. Nem ismerik fel a küldöttet, sem az idők jeleit, sem a megtérés utolsó lehetőségét. Idegen uralom alatt, belső viszályok keresztútjában, tűzből kiragadott üszkös fadarabhoz hasonló helyzetben sem.

És ma? És mi? Jézus Krisztus utolsó időkről szóló figyelmeztetései szinte szemünk előtt játszódnak le. Úgy a világban, mint a keresztyén közösségekben. Az evangélium pedig ma már nagyon sok módon hirdetik, s jut el hozzánk naponta. Minden ige egy hívás is az Istennel való közösségre. Van, amikor az ÚR kemény kézzel bánik velünk, megmentésünk érdekében. Ma, ha az Ő szavát halljuk, a mégsem el ne hangozhasson.

2011. március 20. – vasárnap

Máté evangéliuma 8,27: Az emberek pedig elcsodálózkodtak, és ezt mondták: „Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?”

Vannak életünkben olyan fogalmak és olyan személyek, akik természetesen tartoznak mindennapjainkhoz, s nem szoktunk azon gondolkodni, hogy meghatározzuk, kicsoda, kicsoda az. Ha megkérdezzük egy 3-4 éves gyermeket, hogy kicsoda az édesapád, hogy hívják, gyakran fogjuk azt a választ hallani, hogy „apukámat úgy hívják, hogy apuka”. A kisgyermek nem gondolkodik azon sokat, hogy ki az ő édesapja, mi a családneve, mi a foglalkozása, neki egyetlen dolog a fontos, az, hogy ő az apuka, és mindig ott van, amikor kell, ő mindent meg tud tenni, hiszen ő az apuka. Hitünk gyermeki szakaszát jelzi, hogy Istenről, Krisztusról, a Szentírás megannyi fogalmáról sem tudunk mást mondani,

csak a nevet ismételjük. Isten kicsoda? Ő az Isten. Jézusról talán még annyit elmondanak sokan, hogy Ő Isten Fia, de ennél tovább kevesen jutnak. A bűn az valami rossz, a bocsánat azt jelenti, hogy megbocsátanak, az üdvösség az valami jó lehet, és ezzel nagyjából kimerítette sok keresztyén a bibliai ismereteit.

A kérdésekkel azonban mindenki egy másik, sokkal komolyabb szinten is szembesül, amikor élete nagyobb, s néha nehezebb pillanataihoz érkezik. Amikor szembe kell nézni nehézségekkel, próbákkal, akkor bizony sokan továbbgondolják, miért is engedi ezt Isten, mi is az, hogy bűn, van-e közvetlen kapcsolat bűn és szenvedés között? Hol is van Isten, mit is jelent imádkozni? Szokott Ő segíteni? Kinek, mikor, miért? Olyankor nehéz válaszokat találni, s egészen más helyzetben van az, akinek már előtte megvoltak a válaszai, s alkalomadtán csak alkalmaznia kell azokat. A héten olvastam valakiről, aki feleségének halottas ágya mellett tette fel az ilyenkor megkerülhetetlen kérdéseket, a miérteket, de feleletet is kapott. Igaz, a felelet egy viszontkérdés volt, mely ismétlen fülébe csengett, s így hangzott: te hiszed a feltámadást? Mivel erre a kérdésre már rég megvolt a biztos felelete, ekkor csak alkalmaznia kellett, noha ez sem volt egyszerű. Nagyon fontos a hitben való gyermekcipőből tovább lépni, kérdezni, és válaszokat találni.

A mai kérdés pedig a legfontosabb kérdések között van, s így hangzik: kicsoda ez, kicsoda Jézus. Maga Jézus is megkérdezte tanítványaitól, hogy kinek tartják Őt az emberek, s azt is, hogy tanítványai kinek tartják Őt. Meg kell ismerni a mások, ha lehet az istenfélő emberek által megfogalmazott válaszokat, de mindenkinek döntő kérdése kell legyen az is, hogy személyes életében kicsoda Jézus. Az evangéliumok leírása szerint minden ember úgy viszonyult Jézus Krisztushoz, amilyen meggyőződése volt arról, hogy kicsoda Ő. Volt olyan pogány ember, aki hitte, hogy Ő lelki hatalommal tud parancsolni a láthatatlan világban, volt, aki hitte, hogy Ő gyógyítani tud, volt, aki nem kételkedett abban, hogy isteni hatalommal a bűnöket megbocsátja. Olyan is volt, aki csak jó szónoknak tartotta, mint ma sokan, sőt, egyesek tisztátalan hatalommal munkálkodó csalónak hitték. Kicsoda Jézus?

Jézus Ő Jézus, mondja ma sok ember. Ne elégedjünk meg ennyivel. Ha nem gondoltuk volna még végig, akkor épp ideje, hogy ez a kérdés ne hagyjon nyugodni, hanem keressük imádságos lélekkel az ige választ, Isten kijelentését arról, hogy kicsoda Jézus. Akik ezt megtették, azaz keresni kezdték a hiteles választ, azoknak a keresése nagy áldásokhoz vezette őket. Fontos a földi életre nézve, és döntő az örök életre nézve megválaszolni: neked személyesen kicsoda Jézus?

2011. március 21. – hétfő

Zsoltár 91,14: Oltalmazom, mert ismeri Nevemet.

Általában azt kell hangsúlyozni, ami kevésbé ismert, vagy kevésbé elfogadott, azt, amire szükség jobban odafigyelni, vagy nézeteinket kiigazítani. Ennek is tudható be, hogy legtöbbször arra törekszünk, hogy az Ige alapján rámutassunk a kegyelemre, Isten szuveranítására, arra, hogy minden az Ő jó tetszése alapján és szeretetéből származik. Nem érdemeinkért vagyunk Isten gyermekei, nem szolgáltunk rá Isten ajándékaira, kiválasztására. Azért van arra szükség, hogy ezekről gyakran szóljunk, mert sajnos, még mindig sokan törekszenek azért kicsit jobbak lenni, hogy elérjék azt az általuk elképzelt mércét, jóságot, hit-nívót, melyért Isten hajlandó megbocsátani a bűnt és szeretni fogja őket. Ameddig ez a gondolat uralkodik, vagy legalábbis nagyon általános, addig szükséges sokat szólni az ingyen kegyelemről, arról, hogy egyedül hit által van üdvösség. Mindezeket ismétlen hirdetve azonban ne feledkezzünk meg arról sem, hogy mennyei Atyánk az övéit meg akarja áldani, jutalmazni, Istenhez tartozni egy kiváltság, ennek a kiváltságnak nem bennünk van az oka, de mi vagyunk részesei az áldások sokaságának. Isten az övéiről kiválóképpen gondoskodik, azoknak, aki utjain járnak, az ÚR sok ígértet tett. Az Ószövetségben nagyon gyakran találkozunk a feltételes ígértetekkel, mikor azt

mondja Isten, hogy ha megtartja népe az Ő parancsait és rendelkezéseit, akkor megáldja őket. Ne feledjük, nem a nép engedelmissége az első, nem az a feltétele mindennek, hogy a törvénynek engedelmeskedjenek, hanem előbb Isten kiválasztotta őket. Az első Isten kegyelme volt, és az Ő gondviselése, utána viszont Isten kéri népét, hogy járjanak rendelkezései szerint, s ha ezt megteszik, nem esnek ki az Isten kivételes figyelméből, gondviseléséből, még több és még nagyobb áldásban lesz részük. Ha kimondottan a mai igében keressük ezt, azt látjuk, hogy Izráel ismeri az ÚR Nevét, ezért oltalmazza őket Isten. Igen, de ez az ismeret nem csak abban áll, hogy hallottak róla, hiszen látjuk az ÚR Krisztus életében, hogy Őt is ismerik a démonok is, vagy Jakab apostol arról ír, hogy az ördögök nem csak ismerik Isten Nevét, hanem hisznek is benne, mégis rettegnek. Ez az ismeret tehát több, mint elmélet, benne van az engedelmisség is, a közösség is Istennel. És honnan ismeri ez a nép Istent, az Ő Nevét? Nyilvánvaló, hogy Isten ismertette meg velük, ahogy azt Mózes Istennel való találkozásának történetében is olvassuk.

Próbáljuk összegezni úgy, hogy a sorrendre is figyelünk, és a következményekre is. Oltalmazom, mert ismeri Nevemet, mondja Isten népéről, népének. Elsősorban Isten választott magának egy népet, annak minden érdeme nélkül kijelentette magát nekik, megáldotta és megszabadította őket, oltalmazta és vezette népét, ígéretekkel bízta a jövőre nézve. A választottal elfogadták Isten áldásait, szabadítását, kegyelmét, vezetését és átérték Isten csodáit, kegyelmének munkáját. Isten gyönyörködik népének engedelmisségében, és újabb ígéretek hirdetnek nekik, biztatva őket arra, hogy maradjanak Vele élő közösségben, azaz ismerjék, vallják és vállalják Nevét. Mindezt alkalmazzuk Isten mai népére, saját életünkre.

2011. március 22. – kedd

Máté evangéliuma 7,14: Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Már gyermekkoromban hallottam vallásórán ezt a példát, s próbáltam elképzelni magam előtt a keskeny ösvényt. Ez az ösvény alig volt látható, dombos, néhol hegyes vidéken vezetett keresztül, több helyen akadályok gátolták az előre jutást, meredek hágók, kőtömbök, patakon átvezető keskeny pallók tették színessé, érdekessé. Gyermeki fantáziámnak mindez inkább érdekes kirándulások színhelye volt, mintsem a hitélet példája. Inkább szép és érdekes kihívás volt, mintsem kitartást és hűséget követelő hitvalló élet ábrázolása. Valahogy az fel sem merült a gyermeki szívben, hogy van egy másik lehetőség, a széles út, hiszen az Jézus tanítása szerint nem vezet jóra, s nyilván senki nem kívánja a rossz véget. A hitben gyermekek is valahogy így értik Jézus szavait. Amire Ő hív minket az érdekes, kicsit egzotikus életmód, amiről lehet gondolkodni, képzeletben ki lehet színeztetni, a próbatételek és nehézségek csupán érdekesebbé teszik. Még egy szoros kapun is át kell menni, amitől még izgalmasabbnak tűnik az egész.

Mindjárt más lett minden, amikor egy ilyen hegyi ösvényen volt alkalmam kirándulni. Pár száz méter után nagyon fárasztó volt. A meredek kaptatók, vagy az ösvényen keresztbe fekvő rönkök nem voltak érdekesek, hanem bosszantóak. Nehéz volt előre haladni, többször is vissza szerettem volna térni, de nem lehetett a többiek miatt. Mikor azonban felértünk a tetőre, egyértelműen nyilatkozott mindenki, hogy megérte a fáradság. A látvány, ami szemeink elé tárult szavakkal nehezen leírható.

Megváltónk nem ígért senkinek egyszerű és könnyű életet. Arra csak a ma embere törekszik minden áron, hogy minél kevesebb erőfeszítéssel, ha lehetne fáradság nélkül érje el céljait. Azt Jézus a széles útnak nevezi. Azon sokan járnak. De nem arra hívta el az övéit Urunk. A mi utunkon vannak kaptatók, ezek kifulladásnak, elfárasztanak. Biztatása és segítsége nélkül lehet, hogy sokszor vissza is fordulnánk, átmennénk arra a széles útra. De Ő velünk jön, sőt, előttünk megy, vezet, biztat és segít minket. És felragyogtatja előttünk a célt, a megérkezéskor ránk váró örömet, dicsőséget. Nem gyermeki ábránk a

hitélet, de nem is lehetetlen próbálkozás, hanem Krisztus követése a keskeny ösvényen, majd pedig biztos érkezés az Ő Országába. A hegyi kirándulások egyik szomorú pillanata az, hogy mindig vissza kell indulni, és ott hagyni azt, ami fenn volt. A tanítványok is maradtak volna még a hegyen, amikor Jézussal voltak fenn. Isten Országáa egy olyan cél, egy olyan magaslat, olyan öröm és dicsőség, ahonnan többé nem kell sehova menni, nincs út vissza, sem lefele, hanem állandó, örök öröm, állandó és dicsőséges közösség Megváltónkkal. Aki volt már fenn, mindig visszavágyik, aki Jézus Krisztussal él, az mindig Vele akar maradni, még a nehézségek és próbák idején is tudja, Ő velünk van, Vele megérkezünk. A mi utunk az Élet urának követése és az Életre, az örök életre vezet. Elindultál már?

2011. március 23. – szerda

Jób könyve 33,28: Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjek.

Jézus kérdésére, hogy kinek tartják Őt a tanítványok, Péter azt feleli, hogy „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”. Míg mások saját elgondolásuk szerint Jézust tanítónak, prófétának, esetleg jó embernek tartják, ahogy ez ma is történik, Péter nem a maga véleményét mondja, hanem Isten kijelentése alapján fogalmazza meg a hitvallás értékű igazságot: Jézus Isten Fia. Így van ez az ószövetségi próféciaikkal is. Voltak már abban a korban is, amint ma is vannak, nem is kevesen, akik saját gondolataikat, feltételezéseiket, önnön bölcsességüket használva fogalmazzák meg a feltételezett igazságot Istenről, emberről, életéről, láthatatlan világról. A teljes valóság birtokában azonban csak Isten tud nyilatkozni, amit Ő elmond, az tökéletesen igaz, az a kijelentés. Amikor Isten kinyilatkoztatását adták tovább Isten emberei, akkor hangzott el valódi prófécia, abból, az annak való engedelmességből származott áldás.

Jób könyvében is találunk olyan leírást, gondolatot, melyet Jób, bármilyen bölcs és istenfélő ember is lett volna, emberi bölcsességgel nem fogalmazhatott volna meg. Egyik legismertebb ilyen kijelentés az, melyben arról olvasunk, hogy Isten megerősítette a földet a semmiség fölött, ami egy olyan igazság, amit a tudományos világ pár ezer év után fedezett fel és fogadott el. Az sem található ki emberi elme által, hogy az én Megváltóm megáll majd a porom felett, én pedig testemben látom meg az Istent. Amit pedig Elihu mond mai igénk szerint, ugyancsak több, mint az emberi értelem gyümölcse. Ez csak a Lélek bizonyágtétele lehet, Istentől kapott világosság. Igen, Isten az Ő gyermekeinek ezt ajándékozza és erre hívja őket: megváltás és világosság. Elihu kimondja itt azt, amit sok évszázaddal később teljesít be Isten Fia és ért meg a keresztyén egyház, a megváltás csodáját, azt, hogy Isten a mi érdemünk nélkül, kegyelméből adja nekünk azt, amit nem érdemlünk, az életet. És Ő többre hív minket, mint amit bárki hirdetett abban a korban, az akkor létező vallásokban. Isten nem földi gazdagságot akar, nem is csak majd a túlvilágon jólétet, hanem Isten világosságban akar minket éltetni már itt, s majd egykor is. Ez a világosság, mint azt mi Megváltónktól tudjuk, maga Isten Fia. Ebben a világosságban lehet gyönyörködni, ez teheti teljessé az életet. Ebben lehet bizonyos minden megváltott ember. Ma is hirdeti ezt az ige számunkra, de csak a Lélek teheti bizonyossá szívünkben, hogy ránk is érvényes, nekünk is szól. Jövel Szent Lélek Isten.

2011. március 24. – csütörtök

Zsoltárok könyve 9,2: Hálát adok az Úrnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet.

Fél szívvel és fél szájjal hangzik a hála sokszor közösségeinkben. Dicsőítéseinkben is. Ismerjük Megváltónk imáját, melyben arra tanított, hogy Isten Nevének megszenteléséről meg ne feledkezzünk imáinkban, mindig az az elején, ugyanakkor ne is fejezzük be könyörgéseinket anélkül, hogy ne dicsőítsük mennyei Atyánkat. A vissza nem térő és hálát nem adó meggyógyultak története is

eszünkbe juttatja, hogy az ÚR nem kedveli a hálátlan magatartást. Sok zsoltárban olvasunk szívből jövő hálát és dicsőítést, az apostoloktól is megtanulhatjuk azt a hálaadó életet, mely köszönetet mond Istennek és dicsőíti Őt függetlenül a körülményektől, mert jóban vagy nehézségben egyaránt bizonyos Isten jelenlétében és az Ő akaratának megvalósulásában. Azok, akik nem tapasztalták még, és főként azok, akik még nem ismerték fel Isten jóságát, gondviselését, kegyelmét, dicsőíthetik ugyan Istent, de elég nehéz ilyen embereknek teljes szívből jövő őszinte magasztalást mondani. Akik viszont átéltek és felismerik Isten csodáit életükben, az ÚR hatalmas munkáját a gondviselésben, végtelen szeretetéből származó áldásait, azok úgy érzik, hogy annyira hálásak Istennek, hogy ezt a hálát nem tudják szavakkal kifejezni. Aki Isten közösségébe kerül, és kisugárzik életére Isten szeretete, az szüntelen szeretné az URat magasztalni. Annyira lenyűgöz Isten jósága, hogy ezt mindenkinek el szeretné mondani az, aki áldásaiban részesült.

Az ige sok helyen hálaadásra szólít. Hálát adunk a közösségben, amikor mindenki dicséri Istent, de nincs benne egészen a szívünk a dicsőítésben. Hálát adunk naponta, hogy van kenyerünk, nem ért minket nagy csapás, de kicsit rutinosan, szokásból imádjuk Istent. Hálát ad teljes szívből az, aki közel került Istenhez, aki megtapasztalta az Ő csodatetteit. Márpedig Isten nagy kegyelme és csodája az is, hogy élünk, életünk minden pillanata. Amikor viszont felfedezzük Isten rendkívüli kegyelmét életünkben, megnyílnak szemeink az Ő tetteinek meglátására, akkor teljes szívvel tudjuk Őt magasztalni. Legyen ez ma is így.

2011. március 25. – péntek

Pál levele a filippiekhez 4,6: Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.

Nagyon sokszor bátorítja Isten az Írások bizonyágtétele szerint az övéit, a ne félj felszólítás talán a Biblia egyik leggyakrabban előforduló parancsa. Szükségünk is van Isten bátorítására, hiszen mindennapi életünk során számtalan nehézséggel küzdünk, gyorsan és váratlanul jönnek az események, kiszámíthatatlanná válik, hogy mit hoz a holnap. Amikor a közösségben Isten biztatását halljuk, hogy ne aggódjunk, mindig megerősít minket az üzenet, hálásak vagyunk érte. De, csak, azonban, viszont, ámde sajnos, van tovább is. A folytatás pedig nem az, hogy mi, Isten gyermekei semmiért nem aggódunk, ahogyan arra Isten biztatott minket, hanem a folytatás az, hogy mégis aggódunk, félünk, a kilátástalan és veszélyt, nehézséget sejtető holnap miatt bizony sokszor összeszorul a szívünk. Ha pedig a nehézség nem csak a lehetőségek szintjén létezik, hanem betegséggel, nincstelenséggel, békétlenséggel, egyéb bajokkal küzdünk mi magunk, vagy szeretteink, akkor szinte lehetetlennek tűnik számunkra megvalósítani Istennek a mai igében megfogalmazott bátorító kérését, hogy ne aggódjunk. Jólesik Isten szava, de nem tudunk elvonatkoztatni a mindennapi életünktől és a környezetünktől. Ha sikerülne, talán, hogy ne gondoljunk a lehetséges bajokra, ne gondoljunk a sok problémára. Tudjuk, hogy Isten hatalmas, tudjuk, hogy Ő szeret és javunkat akarja, de a gondolataink mindig visszavisznek minket a gondokhoz.

Mit cselekedjünk tehát? Mert az bizonyára kíváncsú mindnyájunknak, hogy ne féljünk, ne aggódjunk. Akarjuk, csak nem sikerül. Minél jobban akarunk másra gondolni, annál kevésbé sikerül. Érdemes ismét elolvasni figyelmesen ezt az igét. Aggódás helyett tárjuk fel kéréseinket Istennek. Bízunk Rá, tegyük kezébe életünket, szeretteinket, gondjainkat, mindent. De ne mellőzzük a hálaadást sem, azt írja itt az ige, hogy hálaadással imádkozunk, a biztos segítséget megköszönve kérjük. Lehet úgy imádkozni, hogy hátha megsegít Isten ebben s abban a gondban, mert a gondok nagyok, a veszélyek reálisak, és íme, újra a gondokkal törődünk, vagy lehet úgy, hogy bizonyosra vesszük az isteni jót, és hálát adunk

érte. Ideje lenne így könyörögni, próbáljunk meg Istenre figyelve imádkozni, kérjünk az Úrtól hálaadással. Bizonyára Ő cselekedni fog, tapasztalni fogjuk áldását, kegyelmét és jóakarátát.

2011. március 26. – szombat

Zsoltárok könyve 38,22: Ne hagyj el engem, URam, Istenem, ne légy távol tőlem!

Elgondolkoztat, hogy Dávid milyen sok könyörgést fogalmazott meg a Zsoltárokból. Fiatalon kevés gondja lehetett, feltételezzük mi, hiszen apja nyáját őrizte, esetleg ritkán el kellett kergetni egy-egy vadállatot. De még akkor is fiatal, amikor Sámuel apja házában királlyá keni, aztán felgyorsulnak az események, és Dávid lesz a király. Van ugyan egy szakasz előtte az életében, amikor Saul seregei üldözik, de ez sem lehetett nagyon hosszú, a négy évtizedes királyi uralomhoz képest. Királyként pedig el sem tudjuk azt képzelni, hogy gondjai lehettek volna. A valóság azonban nem egyezik a mi képzeletünkkel, már ebből is látszik, hogy Dávid sokszor fordul Istenhez kéréseivel elesett, nyomorult állapotból, sokszor kiált keserves hangon a mélységből szabadításért. Mert Istenünk segítése, kegyelme, áldása nem vagyontól, nem társadalmi pozíciótól függ, hanem mindenki rá van szorulva az ÚR segítségére életében. A nagy kérdés az, hogy amikor segítségre szorulunk, tudjuk-e, kihez kell fordulni? Manapság azért van olyan sok tragédia a jól szituált emberek között, mert nem ismerik Istent, pénzükben és hírnevükben, földi kapcsolatokban bíztak, amikor pedig szükségük lenne emberek segítségénél nagyobbra, szükségük lenne Isten jelenlétére, akkor derül ki, hogy Istent nem ismerik, semmilyen kapcsolatuk nincs vele, így magukra maradnak a problémáikkal, azokat nem tudják megoldani és tragédiák is következhetnek az ilyen helyzetekből.

Isten gyermekeiként mi tudjuk, hogy nem arra van szükségünk, hogy Isten akkor jöjjön hozzánk közel, amikor nehézségekkel küzdünk, hanem mindig Isten jelenlétére van szükségünk, ez jó nekünk, sőt, ebben gyönyörködünk. Amikor pedig baj van, akkor még jobban megszorítjuk Istennek kezét, még jobban Rá bízunk magunkat és arra kérjük Őt, hogy maradjon velünk, ne távolodjon el életünkől. Nem csak szegény és gazdag, társadalmilag alacsony vagy magas beosztásban lévő szorul rá egyaránt Isten jelenlétére és segítségére, hanem a hitben kezdő és a hitben járó is ugyanúgy Isten által tarttatik meg. Nem lehet senki közöttünk elbizakodott, saját hitében, lelki erejében bizakodó, aki úgy gondolná, hogy ő már rendelkezik annyi tapasztalattal és lelki erővel, hogy egyedül is szembe tud nézni a nehézségekkel, kísértésekkel, le tudja győzni a problémákat. Nem a magunk erejével, hanem Isten segítségével győzedelmeskedünk hitéletünk kezdetétől mindvégig. Ezért kivétel nélkül mindenkinek nagy lehetőség, hogy mi is így imádkozhatunk, hogy Istenünk ne hagyjon el, ne legyen távol. Ő mindig velünk és mellettünk akar lenni, nekünk pedig fölöttébb lényeges biztosnak lenni abban, hogy az ÚR velünk van. Áldott legyen ezért az Ő Neve.

2011. március 27. – vasárnap

Malakiás próféta könyve 3,20: De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet félitek.

Malakiás könyvének nagy részében az Istentől elfordult nép dorgálásáról olvasunk. Egy idő után azt gondoljuk, hogy kivétel nélkül mindenki a rossz úton jár, senki nem keresi az URat. Illés próféta is ezt gondolta, hogy ő maradt egyedül egész Izráelben, aki még Istent szolgálja, nincs más. Gyakran hangzik el ez a megállapítás ma is, néha az elődökhöz, máskor más közösségekhez viszonyítjuk a sajátunkat, és állapítjuk meg, hogy nálunk sajnos nem lehet semmire menni, nálunk nincs kivel valami jót kezdeni, nálunk az URat nincs aki kövesse és félje. Illés esetében kiderült, hogy ha nem is a nagy nyilvánosság előtt éltek, mégis volt még hétezer ember, aki nem hódolt be a Baál imádatnak, nem követte a korszellemet, a többség gyakorlatát. Malakiás idején a többség fennszóval hirdette, hogy nem érdemes

Istent félni, sőt, az él értelmes életet aki kevély, erőszakos, istentelen. Nem lehetett könnyű mást vallani abban a korban. Nem volt egyszerű istenfélőnek lenni, amikor „az egész világ” hangosan hirdeti és vállalja, hogy boldogok az istentelenek. Ha valaki Izráel Istenét vállalta, az Ő törvényei szerint akart élni, azt kigúnyolták, maradinak tartották, megvetették. Azt kérdezték Tőle, hol van Istene, mert a gonoszoknak jól megy dolga, nincs aki őket megbüntesse, senki nem kéri számon gonoszságát. Mintha mindez ma történné. Csak két rövid példát említsünk. Egyiket úgy nevezik, hogy tudomány. Neves tudósok hirdetik ma is, hogy nincs Isten. Felszállt az ember a felhők fölé, s nem találta ott a Mindenhatót. Kikutatjuk az atomot, megfejtjük a természeti törvényeket, már a világ keletkezését is be tudjuk bizonyítani, legalábbis erről akarja a ma embere meggyőzni önmagát, mindent tudunk, de Isten nincs. A zsoltárokból olvashatjuk, hogy a mennyben lakozó kineveti őket. Sokszor válnak nevetségessé, mégis sikerül elhítenek a világgal, hogy amit hirdetnek az megalapozott, biztos, igaz. A másik példa a szórakoztató ipar, mely egyre nagyobb hatalom világunkban. Szomorúan és aggódva szemléljük, hogy „csak a kikapcsolódás kedvéért” egyre gyakrabban gúnyolják Istent, a hitvalló embereket, a Bibliát és annak minden tanítását. S minél gyakrabban teszik ezt, annál elfogadhatóbbnak tűnik még azok számára is, akik korábban felháborodtak, lassan de biztosan csökken az ellenállók száma. Mindenki ártatlan szórakozásnak tartja, ne akarjon senki kilógni a sorból.

Két rövid üzenetet fogalmaz meg az ige, mindkettő nagyon fontos. Az egyik az, hogy noha a látszat az, hogy mindenki egyformán istentelen, ugyanazt vallja, ugyanúgy él, mégis vannak, voltak és mindig lesznek, akik Istent félik, akik Őt megvallják, akik Vele közösségben és akarata szerint akarnak élni. Illés korában is, Malakiás idején is, ma is vannak Istennek gyermekei, vannak hitvalló közösségek. Lehet másként, nem kötelező a többség istentelen életmódját átvenni. Áldozattal és küzdelemmel jár a másság, az istenfélő élet, de aki egyszer megismerte az URat, nem is tud mást elképzelni. A másik üzenet pedig az, ahogy noha Isten ma még távolról figyeli az eseményeket, nem akadályozza meg az erőszakosok szándékának véghezvitelét, az Ő figyelmét semmi nem kerüli el, és eljön az igazság napja. Akkor kiderül, hogy érdemes volt hűségesnek maradni, érdemes volt áldozatok árán is az ÚR félelmében élni. Jézus példájából tudjuk, hogy a gazdag, miután a szenvedés helyére kerül, belátja, hogy egész élete egy tévedés volt, de már nem tud változtatni, ezért küldené Lázárt vissza még élő testvéreihez, hogy legalább ők térjenek észhez, amíg arra van idejük és lehetőségük. Lázár nem mehet, de Jézus azt mondja a példázatban, hogy van üzenet, hirdettetik a megtérés lehetősége, azt kell elfogadni. Ma is hirdettetik számunkra Isten akarata. Ezt próbálja túlkiabálni a világ, akár tudományosnak nevezett érveléssel, akár „semmivel ne törődj, csak szórakozz” szemlélettel, akár sok más módon. Mi, akik féljük az URat, alázattal kérjük az Ő erejét és segítségét, hogy ne igazodjunk a világhoz, hanem Isten akaratát keresve éljünk, és reménységgel várjuk az ÚR napját, az Ő eljövételét.

2011. március 28. – hétfő

Pál levele a filippiekhez 3,14: Ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.

Pál apostol elszántságáról, elkötelezettségéről szoktunk beszélni ezen ige alapján. Példaként áll előttünk, ahogyan eldöntötte, hogy mint egy versenyző, aki győzni akar, mindent megtesz a győzelemért. Előre tekint a célra, mert van célja, nem össze-vissza sodródik az életben, a körülmények és a véletlenek játékában. Látva a célt elindul, mégpedig teljes erőbevetéssel, egyenesen a cél irányába. A versenyző nem állhat meg, nem szaladhat a pálya mellett levő érdekességek felé, hanem minden figyelmével, erejével a cél elérésére összpontosít. Egyenesen a cél felé, nekifeszülve küzd, és tanít minket is küzdeni, azért, hogy elnyerje, elnyerjük a jutalmat. Igen, a jutalom vár a célpont után. A jutalom gondolata csábító, de rögtön megállunk, mint aki valami tiltott gyümölcsöt kívánt meg, és arra gondolunk, hogy azért ez mégsem illik az igazi keresztyénekhez, hiszen mi nem érdeklünk jutalmat, mi

nem szolgálhatunk csak azért Istennek, hogy Ő minket megjutalmazzon, hanem mi hálából szenteltük Istennek életünket, minden jutalom elvárása nélkül. Azért az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Jézus példázataiban magunkat is a jobb oldalra irányított bárányok között képzeljük el, akiknek azt mondja a Gazda, hogy gyertek én Atyám áldottai, örököljétek az országot. És az Istentől kapott talentumokkal is igyekszünk Atyánk dicsőségére jól gazdálkodni, de annak a példázatnak is ott van a végén, hogy a gazda a haszontalan szolgától elvett talentumot odaadja az első szolgának, aki a legtöbbet kapta. Lehet, hogy kicsit leegyszerűsítve, de talán úgy lehetne megfogalmazni keresztyén szolgálatunkat, hogy az üdvösség kegyelemből van, hit által lesz a miénk, és miután a megváltást elfogadtuk, minden erőnkkel Istennek szolgálunk hálából, ismerve Isten azon ígését is, hogy Ő megjutalmazza a jó és hű szolgákat. A legjobb értelemben vett hazafias érzületű sportoló nemzeti színekben indul a rajthoz, teljes erejével igyekszik országára, hazájára dicsőséget hozni, győzedelmesnek lenni, de azt is tudja, hogy ha megnyeri a versenyt, a legnagyobb jutalma az lesz, hogy teljesítette küldetését, hazájának himnuszát hallgatja mindenki, de azt sem tagadja, hogy neki is jár egy érem, egy jutalom. Isten Országá nem a mi szolgálatunk gyümölcse, hanem Isten ajándéka, de ha Isten segítségével sikerül hűségesen végigversenyezni pályánkat, akkor Urunk öröme telik abban, hogy minket megajándékozzon. Igen, szeretnék Isten dicsőségére élni minden pillanatban, és szeretnék hűséges maradni mindhalálig Istenhez, de hiszem, hogy ha ebben URam megsegít, akkor koronát nyerek Tőle, és erre a koronára, az élet koronájára is vágyakozom. A jutalom akkor lesz a miénk, ha a mennyei elhíváshoz egész életünkben hűségesek maradunk. Segíts ebben, Urunk.

2011. március 29. – kedd

Pál levele a rómaiakhoz 6,4: A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.

Református hitvallásunk szerint két sákramentum van. Az úrvacsorát évente többször gyakoroljuk, és reménység szerint minden alkalommal el is gondolkodunk annak jelentőségéről, a keresztség viszont egyszeri alkalom saját életünkben, elnéptelenedő gyülekezeteinkben is ritka, ezért nem is gyakran jut eszünkbe, hogy mi a jelentősége, mi az üzenete, miért fontos számunkra az, hogy meg vagyunk keresztelve. Arról már ne is beszéljünk, hogy milyen sokan gondolják még mindig azt, hogy csak névadás, kis ünneplés alkalma, felnőtt hitéletünkre nincs semmilyen hatással. Pál arról tanít ebben az igében, hogy a keresztség egyszerre mutat rá Krisztus Nagypénteki áldozatára és húsvéti diadalmas feltámadására, illetve annak gyümölcseire, következményeire. Egyszer megkereszteltettünk, amire mi nem emlékszünk. De Krisztus halálára sem emlékszünk, mert születésünk előtt történt. Szüleink, keresztszüleink elmondták, hogy mi is meg vagyunk keresztelve. Isten ígéje hirdeti, hogy Krisztus értünk is meghalt. Nem kételkedünk abban, hogy szüleink igazat mondanak, valóban keresztség alá tartottak kisgyermek korunkban, vagy esetenként felnőtt korban résesedtünk a keresztség sákramentumában. Kétségünk afelől sincs, hogy Megváltónk vállalta bűneinkért a szenvedést és meghalt a kereszten, hogy mi el ne kárhozzunk. Nem ezután kell megváltson Krisztus, nem majd, ha megtérünk, ha hiszünk, ha imádkozunk, vagy bármilyen cselekedetet viszünk véghez, akkor fog minket megváltani. A megváltás megtörtént, készen van, amikor Isten kegyelméből készen vagyunk elfogadni azt, akkor érvényes lesz számunkra is, alkalmaztatik életünkre nézve. Jézus Krisztus feltámadása is évezredekkel ezelőtt történt, annak gyümölcse, a halál feletti diadal és az örök élet azóta is csodálatos jutalom, Isten ígérete gyermekeinek. Krisztus már meghalt és feltámadt bűneinkért és üdvösségünkért. Mi meg vagyunk keresztelve. Pál arra emlékezteti a római gyülekezet tagjait, ami már az övék, csak sokszor még nincsenek tudatában annak, hogy milyen nagy isteni ajándékok birtokosai. Isten megváltott gyermekei lettünk, az örök élet örökösei és várományosai. E szerint kell élnünk. Új, megváltott életünk van, nem kell ezt ezután megszerezni, csak ebben kell járni, megmaradni. Kicsit

gyermekes példával olyan ez, mint amikor valaki nagyon szeretne egy szervezet csodálatos egyenruhájában járni, de csak a tagoknak szabad olyat felvenni. S egyszer csak kiderül egy régi iratból, hogy őt már rég bevették abba a szervezetbe, nem a maga érdeméért, hanem valaki más, a példa kedvéért az apja érdeméért. Egyszerre csak kiderül, nem kell felvételi vizsga, nem kell hét próba, semmi nem kell, ő már tagja a szervezetnek, jogosan hordhatja az egyenruhát, az övé. A keresztség által Isten Krisztus érdeméért hirdeti az új életet. Kezdd el ma.

2011. március 30. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 62,3: Ékes korona leszel az ÚR kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén.

Ez az ígélet nem egy személynek, hanem a választott népnek, Izráelnek szól. Igen hiányos történelmi ismereteim alapján úgy gondolom, hogy Izráel életében ez az időszak még nem következett be. A babiloni fogság után valóban sokan hazatértek a zsidók közül, újjáépítették Jeruzsálemet, benne a templomot, a falvak és városok nagy részét, de sem hosszú, sem nagy dicsőséget nem élt meg Isten népe. Jézus korában már hosszú ideje szenvedte a nép a rómaiak uralmát. Az első században megszűnt Izráel, megszűnt az istentisztelet és nem volt többé templom, a jelenkorban pedig ez a nép sok nehézséggel szembe nézve igyekszik megmaradni, de nem lehet az ézsaiási ige beteljesedésére gondolni a jelen állapotokban. Márpedig Isten szava beteljesedik. Ennek a népnek küldetése van még. Természetesen nem feledjük Pál szavait, hogy ki is számít a választott nép tagjának, és azt sem, hogy az ÚRnak ezzel a néppel még terve van.

Sokszor volt engedetlen ez a nép, sokszor bántódott miattuk Istenünk, de sokat is szenvedett ez a nép. Egyiptomban voltak szolgák, Babilonba hurcolták őket, saját országukban élve is számtalan támadásnak kellett ellenállniuk. Tizenkilenc századon keresztül, ami az ember által alaposabban ismert történelmi idő nagy része, nem volt országuk, a világ minden tájára szétszóródva éltek. De megmaradtak akkor, amikor fele, vagy még kevesebb idő elég volt más népek el tűnéséhez. Megmaradtak, mert Istennek van még terve velük. És milyen nagy szenvedéseken mentek keresztül, annál még nagyobb az a gyöngédség és az a szeretet, mely Isten terveiben felismerhető. A lehető legnagyobb dicsőség az, amire őket emelni akarja az ÚR. Milyen sokszor idézzük mi az ígét, melyben az ÚR azt mondja, hogy „markaimba metszettek téged”. Olyan jó tudni, hogy Isten ennyire gondoskodik rólunk, ennyire fontosak vagyunk Neki, Ő minden percen ránk tekint, teljes oltalom és biztonság van kezében. Ez az ige is Izráelről szól első sorban, a választott népnek mondta Isten ezeket a szavakat. Mi, akik nem vagyunk a zsidó nép tagjai, de tudjuk, hogy ebbe az olajfába oltattunk be, ezen ígék alapján háromszorosan örvendezünk. Örvendezünk, mert Isten szeretete nem változik, és milyen gyöngéd szeretetet látunk népe iránt az ószövetségi ígékben, olyan gyöngéd szeretetet tapasztalunk saját életünkben is Tőle. Örvendezünk azért is, mert a zsidó népnek ilyen nagyszerű ígéreteket adott Isten, és ők a mi nagyobb testvéreink. És örvendezünk azért, mert Istenünk nem mondott le gyermekeiről, noha szenvedéseket is engedett életükben, hanem a zsidóknak is készített tervet, keresztyén egyházának is adott ígéreteket, talán szabad így fogalmazni, hogy örvendezünk azért, mert csodálatos Istenünk van. Ez a csodálatos, gyöngéden szerető Isten véghezviszi akaratát, beteljesíti ígéreteit, gyönyörűségei jövőjét készít minden gyermekének. Áldott legyen mindenért az Ő szent Neve.

2011. március 31. – csütörtök

Mózes első könyve 3,6: Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett.

Több, mint két évtizede olvasom a Bibliát, sokszor csodálkozom magamon, amikor jól ismert igét olvasok sokadszorra, és új üzenetet fedezek fel benne. Hogy lehet, hogy azt addig nem vettem észre? Isten igéje csodálatos. Sokszor az ismert igéket úgy közelítjük meg, hogy egyfelől tudjuk már, hogy miről szól, s kevésbé figyelünk, másfelől pedig sokat olvastunk, hallottunk róluk, ezek az ismert magyarázatok nagyrészt saját megértésünket is meghatározzák. A mai ige jelentőségét is kicsit elfelejtettük, inkább csak úgy gondolunk rá, hogy az ismert bibliai történet Éváról és az almáról. Pedig itt egy olyan sajnálatos történés van leírva, mely minden ember sorsát meghatározta, ennek az eseménynek tulajdonítjuk azt, hogy bűnben születünk mindnyájan. Itt romlott el minden, innentől lett az ember és az emberiség sorsa ilyen, amilyennek tapasztaljuk.

Elsősorban azt kell lássuk ebben az igében, ami nincs benne. Ezt a szemléletet, vagy olvasási módszert sok ismert igével kapcsolatosan lenne hasznos alkalmazni, szinte mindnyájan találkozunk már azzal a helyzettel, amikor jobbra-balra forgattuk Bibliánk lapjait, hogy megtaláljunk benne egy olyan igét, mely nincs meg az Írásban. Törölnünk kell tehát gondolataink közül, ha ott van bármely igének gondolt vélemény, olyan, mint például az, hogy az asszony minden meggondolás nélkül vett az almából. Nincs szó almáról, de arról igen, hogy meggondoltan cselekedett az első emberpár. Az sincs ide leírva, hogy miután evett az asszony, felismerte bűnét, nem akart egyedül maradni bűnben, megkereste férjét és rávette, hogy az is egyen. Itt egyszerűen azt találjuk, hogy férje is vele volt, dialógust, meggyőzést nem olvasunk közöttük, hanem csak átnyújtja a tiltott gyümölcsöt, s a férj is fogyaszt belőle. Valószínű, Ádám hallhatta felesége párbeszédét a csábítóval, és semmit nem szólt a dialógus alatt. Esetleg kicsit megnyugtatta, vagy legalább könnyebbé tette számára a gyümölcs fogyasztását az a tény, hogy nem ő tárgyalta végig az átkut, nem is ő evett elsőnek.

Ezzel kezdődött tehát az ember életében a bűn, ennek következményei tartanak mai napig, és mindenkinek szüksége van ebből is megváltásra. Legyőzni mi sem tudjuk magunktól a bűnt, csak Krisztus által lehetséges a győzelem. Arra azért érdemes még figyelni, hogy a csábító módszere sokszor ma is hasonló, látni, szemlélve megkívánni, valami többre vágyani és ábrándozni a lehetséges megszerezhető értéken. Megváltónk, aki minden bűnünkért szenvedett, és azokat eltörölte, adjon nekünk arra figyelmet és bölcsességet, hogy felismerjük a csapdákat, és Vele legyőzzük a kísértést.